

Rajzolinivaló – Témák általános iskola alsó tagozatosok (1-4. osztály) számára

Zelk Zoltán: A patak meséje

<http://mokazo.blogspot.com/2016/06/vizzel-kapcsolatos-mesek.html>

A patak szélén álldogáló bokor egyszer megkérdezte a locsogó pataktól: - Mondd, hová sietsz, hogy sohasem állsz meg? Mi dolgod van tulajdonképpen? - Elmondanám - felelte a kispatak -, ha versenyt futnál velem, mert hosszú ez a történet, s nincs időm órahosszat beszélgetni. De, ha akarod, utam végén elmondom a folyóparti fának s megkérem, hogy üzenje meg neked egy falevélen. A bokor örömmel beleegyezett, s várta, hogy mikor jön meg a falevéltre írt üzenet. Nem sokáig kellett várnia, harmadnap odaérkezett a Természet postása, a szél, s a bokor ágai közé hajította a folyóparti fa üzenetét. Köszönt is, de nem állt meg, hiszen még messzi út várt rá, erdőkebe, kertekbe, hegyek tetejére vitte a rábízott faleveleket. A patakparti bokrok kíváncsian hajoltak össze a lombjaikkal, valamennyien tudni akarták, mi van a levélben. De várniok kellett, míg kisüt a nap, mert bokortársuk már bizony öreg volt, s csak napfénynél tudott olvasni. Mikor aztán a nap kisütött, megtudhatták végre, hogy miért olyan sietős az útja a pataknak. - Egyszer régen, nagyon régen, négy testvér élt a földön: négy kis forrás. Nagyon szerették egymást, boldogan éltek együtt a hegy tövében, csak azon búsultak, hogy nem vándorolhatják be az egész világot. Öreg barátjuk, a hegy, azt tanácsolta nekik, hogy az egyik induljon világgá, s ha hazajön, mesélje el a többieknek, hogy mit látott. Így is történt. Nagy búcsúzkodás, sírás-rívás közben útra kelt a kis forrás, miközben a hegy, a szél s az erdő jó tanácsokat kiabáltak utána. De hiába várták, elmúlt egy év, elmúlt kettő, elmúlt három, a forrás még mindig nem tért vissza. Amikor aztán a negyedik évben is hiába várták, elhatározták, hogy egyikük elindul s megkeresi. Igen ám, de hol, merre, mikor már negyedik éve nem hallottak róla semmit? Így töprengtek, szomorkodtak, mikor váratlanul egy madár szállott le hozzájuk, s kéretlenül is megszólalt: - Nagy hírt hozok nektek a testvéretekéről! Akár hiszitek, akár nem, már nem forrás ő, hanem tenger! Olyan nagy és hatalmas, hogy három hét alatt sem tudok átrepülni a partjai között. Ő már nem jöhet többé közétek, de nagyon vágyik utánatok, s ezért arra kér, hogy ti menjetek hozzá. Egyéb sem kellett, az egyik forrás rögtön útra kelt, s ment, amerre a madár vezette. De ő sem jött vissza, sem egy, sem két, sem három év múlva, helyette is madár jött el a negyedik évben. - Akár hiszitek, akár nem, folyó lett a ti testvéretekéből! Nagyon vágyik már utánatok, kér, hogy menjetek el hozzá. Amikor idáig ért a bokor az olvasásban, megszólalt a patak: - Egy percre megállhatok, a végét már én mondom el. Amikor ezt meghallottam a madártól, én is útra keltem. Patakká változtam, s azóta is mindennap elszaladok folyóvá lett testvéremhez. Legkisebb testvérem, a forrás üzenetét viszem a folyóhoz, ő pedig a tengerhez. Így élünk mi négyen azóta is együtt, így szeretjük egymást továbbra is, s így fogjuk szeretni, amíg világ a világ.

A harmat

Magyar népköltés

Gyepen mentem, gyepen jöttem,
aranygyűrűm elvesztettem.
Hold meglátta, Napnak adta,
csillag az ujjába dugta.

Gryllus Vilmos: Zápor

Csepp, csepp, csepereg,
villan, csattan, megered;
záporfüggöny, zuhatag –
fut a felhő, süt a nap.
Jött, ment – jót esett:
Fűnek, fának jólesett.

Esik az eső, hajlik a vessző

Esik az eső,
hajlik a vessző,
haragszik a katona,
mert megázik a lova.
Ne haragudj, katona,
majd kisüt a napocska,
megszárad a lovacska.

Közmondások

- Él, mint hal a vízben.
- Öntsünk tiszta vizet a pohárba.
- Vízet hord a Dunába.
- Aki vízparton lakik, megtanul úszni.
- Lassú víz partot mos.
- Az eső szakad, a karaván halad.